

РЕШЕНИЕ

№ 28893

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **4657** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на Д. А. И. – гражданин на С., ЛНЧ: [ЕГН], срещу решение № 114-Х от 06.04.2026г. на Интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет, с което му е отказано допускане на последваща молба за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.
Жалбоподателят иска отмяна на решението. Твърди, че то е незаконосъобразно и постановено в нарушение на чл. 76б, ал.1, т.2 във връзка с чл. 58, ал. 5 от ЗУБ. Твърди, че липсата на информация на разбираем език относно необходимостта от посочване на нови обстоятелства и представянето на нови писмени доказателства в тяхна подкрепа води до въвеждане в заблуждение на търсещите закрила лица, които предвид факта, че се намират на чужда територия, не познават езика, още по - малко правния ред, представляват уязвима категория лица. Сочи, че липсата на указания от страна на административния орган, представлява съществено нарушение, граничещо с административен произвол, което води до незаконосъобразност на постановеното решение. Излага доводи, че ответникът не е извършил анализ дали се позовава на нови факти и обстоятелства, които са от съществено значение както за личното му положение, така и за страната му на произход. Отказът да се допусне последващата молба е незаконосъобразен, защото пренебрегва нови, от съществено значение факти. Твърди, че не може да се върне в С., защото са налице нови обстоятелства, касаещи личното му положение и ситуацията в държавата му на произход, предвид на които животът му там е застрашен. Сочи, че е издирван в С. и има повдигнато обвинение срещу него. Излага, че в подкрепа на твърденията си е представил писмено

доказателство - копие на иск до разследващ съдия, където е посочено, че е извършил престъпление, за което следва да се издаде заповед за арест спрямо него. Този документ представлява акт на преследване, който сам по себе си е основание да се приеме наличие на реален риск от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, както и лишаване от свобода при нечовешки условия, в нарушение на чл. 9, ал. 1, т. 2 ЗУБ и чл. 15, букви „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Счита, че представеният писмен документ представлява ново доказателство за наличието на преследване и за реален риск от тежки посегателства при завръщането му в С.. Твърди, че Интервюиращият орган е направил извод за неавтентичност на представения документ, без да посочи конкретни обективни данни, без да е възложил експертна проверка и без да е извършил официална верификация на документа. Жалбоподателят твърди още, че поради обстановката в С., евентуалното му връщане там ще застраши пряко негови основни неотменими права като правото на живот и свобода.

В о.с.з., проведено на 23.06.2026г. жалбоподателят моли решението за бъде отменено. Позовава се на съдебна практика. Жалбоподателят заявява, че има лични проблеми, които пречат за връщането му в С..

Ответникът – Интервюиращ орган в ДАБ, чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт Р., оспорва жалбата с писмен отговор по нея, с който представя становище по делото. Излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение и моли съда да отхвърли оспорването. Соча, че в обжалваното решение са преценени всички правно значими факти, свързани с личното положение на жалбоподателя и с държавата му по произход – С.. Твърди, че решението на Интервюиращия орган е резултат на сериозен и задълбочен анализ, на взето под съображение на всички факти и обстоятелства. Счита, че в конкретния случай не са налице нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на молителя или на държавата му на произход – С..

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка:

Началото на разглежданото производство е поставено с молба от 19.03.2026 г. Процесната молба молителят обосновава с обстановката в С..

Установява се, че жалбоподателят е [дата на раждане] в [населено място], гражданство С., кюрд по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ: [ЕГН]. Личните му данни се установяват въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Молбата е приета за последваща по смисъла на §1, т. 6 ДР на ЗУБ.

С нея чужденецът е поискал да му бъде предоставена международна закрила в Република България като се позовал на нови, според него обстоятелства – влошена обстановка в страната по произход. По думите му ситуацията в държавата по произход се е влошила значително след падането от власт на режима на Б. А.. От свои близки знаел, че в момента липсвало всякаква сигурност на гражданите. Новата власт в лицето на президента А. Ш. и правителството не могли да осигурят безопасността на мирните граждани. В страната безпроблемно присъствали ислямисти, които извършвали отвлечения срещу откуп, както и убийства. Липсвали елементарни условия на живот, като в много населени места нямало ток и вода. Посочва, че сигурността в страната била непредвидима, а икономическата и хуманитарната ситуация - тежка. Молителят твърди още, че бил издирван в С. и имало повдигнато обвинение срещу него за извършване на престъпление и следвало да му бъде издадена заповед за арест. В подкрепа на това свое твърдение чуждият гражданин представя копие на документ - иск до разследващ съдия, издаден от Министерство на правосъдието, главен прокурор - Д.. От превода на документа се установява, че същият е издаден от прокуратурата в Д. на 01.11.2025 г. с адресат разследващ съдия и с искане

срещу Д. А. И. да бъде проведено разследване и да му бъде издадена заповед за арест.

С обжалваното в настоящото производство решение на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано допускането на последваща молба за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 76 б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.

Административният орган е формирал извод, че молителят не е успял да докаже опасението си от наказание при евентуалното си завръщане в С. сега, доколкото няма приети достоверни твърдения, че след заминаването му от С. са възникнали нови обстоятелства свързани с неговото лично положение. Приел е също така, че от представената информация в справката става ясно, че обстановката в С. се подобрява значително и страната постепенно се нормализира.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на закона. Съгласно чл. 76а ЗУБ (Нов - ДВ, бр. 101 от 2015 г.) преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2007 г., изм. - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г., изм. - ДВ, бр. 101 от 2015 г.), предвиждащ, че производството за предоставяне на международна закрила не се образува, а образуваното се прекратява, когато чужденецът:.....4. е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход;

Процесната молба за международна закрила е разгледана като последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, съгласно който това е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България.

Жалбоподателят не оспорва, а това се установява и от доказателствата по делото, че процесната молба е последваща такава по смисъла на посочената норма – постановено е едно предходно, влязло в сила решение.

На следващо място, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 76а от ЗУБ, вр. чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, за да се приеме, че молбата е недопустима. Твърденията за настъпване на нови обстоятелства не отразяват цялостната обстановка в С., за която следва да се посочи, че е непрекъснато променяща се и следва да се прецени към датата на приключване на устните състезания /23.06.2026 г./, на основание чл. 142, ал. 2 АПК.

До този извод се стига при съпоставка на събраните в административното производство доказателства и актуалната обстановка, както и от новопредставените справки за С. - № МД-02-224/10.06.2026 г. относно ситуацията в С..

От изложеното в справката се установява, че има данни за инциденти във връзка със сигурността в С., но няма данни, че насилието в тази държава е безогледно и повсеместно на цялата територията на страната, респективно достигнало такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност.

В тях е описано положението със завърналите се бежанци в С.. В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 27 март 2026г. се посочва, че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достига 1 563 898 души. От средата на месец

март 2026г. ВКБООН и партньорите му разширяват подкрепата си в лагера А., където се извършва регистрацията на ниво домакинство.

Въпреки, че С. продължава да бъде класифицирана като „несвободна“ според годишния доклад на Ф. Н., публикуван в края на март месец 2026г., страната едновременно с това регистрира най-голямото подобрене в световен мащаб през 2025г. в сравнение със същия период на предходната 2024г.

Приетата по делото справка е изготвена в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището (бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“. Те следва да се кредитират. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочената справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му.

Ето защо следва да се споделят изводите на административния орган, че жалбоподателят не би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От справката не се установява в С. да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Неотнормирани са данните за спорадични актове на насилие на общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Ситуацията в С., вкл. и тази към датата на приключване на устните състезания вече не може да се определи като такава, че да води до опасност от тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

От обсъдените данни, както и ноторно известните такива на съда за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрене на общественно-политическата обстановка - отварят банки и магазини, движението по пътищата се възстановява и се наблюдава значително по-малък брой въоръжени сили, а националната коалиция на сирийските опозиционни сили се е

ангажира да завърши прехвърлянето на властта към преходен управляващ орган с пълни изпълнителни правомощия, проправяйки пътя към свободна и демократична С..

Липсата на стабилност и яснота какво ще се случи в бъдеще е напълно естествена последица от осъществилите се събития, която би предизвикала безпокойство у молителя, но в случая е невъзможно да се установи как настъпването ѝ пряко ще рефлектира върху неговата правна сфера. Предвид горното не се установява да е налице реална опасност от тежки посегателства спрямо жалбоподателя, следствие на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход /чл. 9, ал. 3 ЗУБ/. В този смисъл и Решение по адм. дело № 10324/2024 г. на ВАС, Трето отделение.

Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Предвид изложеното съдът намира, че не се установяват нито нови обстоятелства, нито е налице изискването тези нови обстоятелства да са от съществено значение за личното положение на жалбоподателя в държавата му по произход.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена; не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК на обжалваното решение.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. И. – гражданин на С., ЛНЧ: [ЕГН], срещу решение № 114-Х от 06.04.2026г. на Интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет, с което му е отказано допускане на последваща молба за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут

Решението НЕ подлежи на обжалване.